

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om Danmarks biblioteksskole.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 216) findes i tidenden sp. 5646, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1719).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om teatervirksomhed.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 167) findes i tidenden sp. 4234, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 2239).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Lone Nielsen: Der er jo ikke ret meget tilbage af det teaterlovforslag, som ministeren i begyndelsen af året fremsatte her i folketinget. Det er naturligvis deprimerende, at sparekniven også skal ramme kulturpolitikken, men hvad enten man kan lide det eller

ej, er man altså nødsaget til at acceptere det.

Jeg forstår godt skuffelsen, som er kommet til udtryk fra teatrene, især fra børneteatrene medarbejdere, der har været særlig aktive i denne forbindelse. Men der er heller ikke noget at sige til det, hvis kulturministeren er nedslået over det resultat, folketingets kulturudvalg er kommet til i forbindelse med behandlingen af teaterlovforslaget. Vi må konstatere, at der ikke har kunnet skabes flertal for nr. 1 om teater for børn og unge samt opsøgende teater. Det vil sige, at den nugældende teaterlovs § 16 forbliver, som den er, indtil vi tager loven op til revision senest om et par år.

Dernæst må vi også konstatere, at der ikke kan skabes flertal på nuværende tidspunkt for gennemførelsen af en abonnementsordning gældende for hele landet, men jeg vil meget gerne understrege, at den socialdemokratiske gruppe regner med som givet, at abonnementsordningen træder i kraft den 1. april 1975. Ministeren har indvilliget i at overveje andre abonnementsordninger end den her foreslåede. Det må vi naturligvis se på, men for os er det vigtigt, at alle borgere her i landet får en mulighed for at komme i teatret til en billig pris, at provinsboerne bliver ligestillet med københavnere, at vi med andre ord får en decentralisering.

Vi har ønsket at understrege i betænkningen, at vi regner med, at en abonnementsordning af den ene eller den anden art træder i kraft senest den 1. april 1975, og vi ønsker altså også at understrege det her under anden behandling.

Med hensyn til det foreslåede teaterråd på 3 medlemmer mener vi, det er både vigtigt og positivt, at der er skabt flertal for ministerens forslag til erstatning af det nuværende teaterråd. Men da vi formentlig meget snart igen skal behandle et nyt teaterlovforslag, har vi ment i første omgang at kunne undlade at oprette et repræsentantskab som det af ministeren foreslåede, og derfor mener vi også, det er mest praktisk, at ministeren udnævner alle tre medlemmer for en 2-årig periode. Hvis teaterloven ikke tages op til revision inden for denne 2-årige periode, må ministeren naturligvis genudnævne de tre rådsmedlemmer for en ny periode.

De økonomiske konsekvenser af lovforsla-

[Lone Nielsen.]

get har naturligvis optaget udvalget meget, og på baggrund af de sparebestræbelser, der er udfoldet inden for alle områder af den offentlige administration, har der i udvalget ikke været stemning for at forøge udgifterne i forbindelse med det nye teaterråds virksomhed, således som ministeren havde tænkt sig.

Ministeren har oplyst over for udvalget, at udgifterne i forbindelse med teaterrådet kan holdes inden for 450.000 kr. pr. år. Det er en merudgift på 150.000 kr. i forhold til de nuværende teaterrådsudgifter, men det er naturligt, når man ser på de forbedringer, der sker med teaterrådsvirksomheden, bl. a. at der bliver knyttet en økonomisk sagkyndig til rådet, og at alle opgaverne bliver centraliseret i sekretariatet.

Udvalget har også drøftet teaterrådets beslutningskompetence, dvs. spørgsmålet om, hvorvidt teaterrådet skal være rådgivende eller besluttende. Vi er enige med ministeren i, at det alene må være ministeren, der bærer ansvaret for fordelingen af støtten, så længe der ikke er indbygget nogen automatik i støtten.

Jeg skal tilsige ministeren socialdemokratiets støtte til det barberede lovforslag med de ændringsforslag, der er stillet under udvalgsarbejdet, og som jeg her har gjort rede for.

Lembourn: Som fru Lone Nielsen sagde, er der ikke så meget tilbage af ministerens oprindelige lovforslag. Man kan jo spørge, hvis skylden er. Det kan vel ikke siges at være ministerens. Jeg mener nu heller ikke, man kan sige, det er folketingets, for ved første behandling var der et stort flertal, der stillede sig velvilligt over for lovforslaget, så skylden må vel egentlig ligge hos den regering, som ministeren sidder i. Hvis den havde ført en anden økonomisk politik, så vi ikke havde måttet spare så meget, var det måske gået igennem. Man må håbe, at regeringen forbedrer sig på det punkt, så vi kan få den teaterlov, vi gerne vil have.

Det, der er tilbage, er teaterrådet. Jeg har hele tiden ment, at et sådant var nødvendigt, og vi kan derfor også stemme for lovforslaget, som det ser ud. Jeg mener, det er nødvendigt med et teaterråd, for man kan

ikke overlade til en minister og til embedsmænd i kulturministeriet — hvor megen interesse de end måtte have for teater — at uddele teaterstøtte. Det må være på dette område som på alle andre kunstområder, at man har et udvalg, et råd, der besidder den nødvendige ekspertise, og som kan komme med en indstilling på grundlag af et arbejde, der er et full-time job. Det gælder i denne sag i hvert fald et af rådets medlemmer.

Vi har jo diskuteret, hvad det måtte koste, tør jeg nok sige. Det beløb, som ministeren bad om, de 650.000 kr., er blevet skåret ned til 450.000 kr., og jeg har forstået, at ikke alle er helt tilfreds med det. Vi er endda gået så vidt, at vi har diskuteret, om man skulle have en halv eller en hel kontordame, og dermed kan man måske nok sige, at vi bevægede os ned på et niveau, hvor folketinget ikke rigtig hører hjemme. Det beløb, man er blevet enig om, er absolut det mindst mulige.

Jeg beklager, at forslaget om et repræsentantskab ikke bliver gennemført. Jeg mener, det er en rigtig tanke, at man har en gruppe mennesker, som er teaterinteresserede, og som kan drøfte teaterrådets beslutninger. Men jeg har noteret mig, at ministeren i udvalget har givet tilsagn om, at han vil forsøge at arrangere nogle teaterseminarer, som så måske kan erstatte den virksomhed, som repræsentantskabet skulle have udfoldet.

Med hensyn til abonnementsordningen har jeg altid været tilhænger af den. Jeg synes, det er en rigtig idé, det var noget af det virkelig gode i lovforslaget. Det er en decentralisering, der her er tale om, det er et tilbud til hele befolkningen, så ikke kun københavnere skal have denne fordel. Men vi kunne altså ikke i denne omgang nå længere end til i betænkningen at udtrykke, at vi forventer, at den kan sættes i gang i 1975. Ministeren skal i hvert fald vide, at det konservative folkeparti principielt er tilhænger af denne ordning, og vi håber meget, at der bliver økonomiske muligheder for at gennemføre den.

Til sidst er der vel ikke andet at sige, end at det er beklageligt, at det er gået, som det er, men sådan er altså de økonomiske betingelser. Ministeren har haft en god vilje, og det har de fleste af os, og så må han jo trøste sig med, at Vorherre ser på viljen.

Jens Peter Jensen: Når man ser, hvad der er kommet ud af dette lovforslag mellem første og anden behandling, kan man godt undre sig over, hvor svært det har været at komme dertil. Jeg tør nok sige, at der har været store fødselsvanskeligheder for at nå til det praktiske resultat. Jeg tror, ministeren har forskellige sider at takke for, at der overhovedet kom noget ud af det, for jeg kan ikke sige, at jeg har følt, at ministeren har været særlig villig eller initiativtagende i sagen. Han har nærmest været en smule uinteresseret. Da de økonomiske omstændigheder gik op for ministeren, var det, som om det hele ikke havde så megen interesse mere, og han ser jo også helt ked ud af det i dag. Men de økonomiske forhold, det er jo nogle hårde krabater, og dem må vi tage, som de er.

Må jeg så sige om det, der er sket i sagen her, at jeg er tilfreds med, at teaterrådet bliver på 3 medlemmer og med de valgbetingelser, der er opstillet. Og jeg er på det nærmeste henrykt over, at repræsentantskabet er forsvundet. Ministeren har jo accepteret den tanke, jeg har været inde på tidligere, at han kan holde en konference eller et seminar, hvortil interesserede mennesker kan melde sig og selv betale. Det er en udmærket måde at gøre det på.

Så er der abonnementsordningen, og den mener jeg vi har konfirmeret ved det, der nu står i betænkningen. Den aftale, der er truffet imellem ministeren og Amtsrådsforeningen, bliver faktisk politisk konfirmeret på denne måde.

Jeg kan da godt sige, at ovre i Fyns amt glæder vi os til, at en sådan ordning kommer i stand, og vi overvejer for resten at sætte den i gang allerede næste år for den dels vedkommende, som amtet kan tegne sig for. Vi tror, der er behov for at finde sådanne løsninger.

Alt i alt er det, der kommer ud af det, måske slet ikke så ringe, så jeg kan anbefale lovforslaget, som det foreligger her.

Else-Merete Ross: Ministeren havde i sit lovforslag kun fulgt teaterrådets forslag på nogle punkter. At følge det på flere punkter ville have kostet alt for mange penge. Men nu har vi på grund af de økonomiske forhold også måttet udskyde lovforslagets be-

stemmelser om tilskud til børneteatre og opsøgende teatre, indtil de økonomiske forhold gør det forsvarligt, at de træder i kraft.

Københavnerne har en fordelagtig abonnementsordning, som det ville være ønskeligt at udvide til at gælde for befolkningen over hele landet, men også denne ordning har måttet udskydes. Flertallet forventer, at ordningen kan gennemføres fra 1. april 1975. Det radikale venstre har ikke ønsket at sætte nogen dato, fordi vi mener, vi må vente og se, hvordan de økonomiske forhold udvikler sig.

Ministeren og nogle i udvalget har lagt megen vægt på den aftale om abonnementsordning, der var opnået mellem Amtsrådsforeningen og ministeren. Så vidt jeg har forstået, var der en vis ængstelse for, at man efter næste amtsrådsvalg kunne risikere, at et nyt amtsråd ikke ville indgå en lignende aftale. Den aftale, der nu var opnået, skulle derfor gerne være bindende. Hvis nye medlemmer i Amtsrådsforeningen vil forny aftalen, synes jeg, det er udmærket, men det kunne jo også tænkes, at nye amtsråd hellere ville prioritere de kulturelle aktiviteter på en anden måde, og i så fald synes jeg, de skulle være frit stillet til at gøre det.

Det eneste, der er tilbage af lovforslaget, er et midlertidigt teaterråd på 3 medlemmer. Det skal rådgive ministeren med hensyn til fordelingen af det samme antal millioner kroner som det hidtidige teaterråd på 35 personer. Ministeren har været villig til at nedskære de oprindelig anslåede udgifter til teaterrådets virksomhed, men immerhen forøges udgifterne i forhold til nu med ca. 150.000 kr. Det radikale venstre kan ikke acceptere denne forøgelse af administrationsudgifterne. Måske vil man kalde os smålige. 150.000 kr. er da ikke så mange penge, men det er netop denne indstilling, vi ikke kan være med til. 3 mands teaterrådet skal udføre nøjagtig det samme arbejde, som det nuværende teaterråd har præsteret. De gjorde det for 300.000 kr. Vi ville finde det rimeligt, hvis dette rådgivende arbejde blev holdt inden for samme beløbsramme. Da det ikke bliver tilfældet, må vi stemme imod ændringsforslaget herom og dermed mod lovforslaget.

Per Dich: Socialistisk folkeparti kan ikke være særlig ked af, at det er gået med lov-

[Per Dich.]

forslaget, som det er. Den øjeblikkelige årsag er jo de kendte økonomiske vanskeligheder, men jeg er dog sikker på, at ministeren deler min glæde over, at det konservative spareplanløshedsforslag ikke er blevet gennemført, for det ville formodentlig have betydet, at vi havde haft endnu vanskeligere ved at føre en politik, som kunne give støtte også på disse områder.

Socialistisk folkepartis grundsyn på disse ting er, at vi ønsker den højeste grad af decentralisering og demokratisering inden for kulturlivet, og vi er derfor egentlig principielt ikke interesseret i, at der findes et teaterråd. Vi mener ikke, at den specielle form for smagsdommeri, som udøves af et sådant teaterråd, er gavnligt for kulturlivet her i landet, men da det 3 mands teaterråd, der skal nedsættes nu — det er jo det eneste, der er blevet tilbage — ikke har andre opgaver end, om jeg så må sige, at administrere den gældende lov, indtil der finder en egentlig og meget påkrævet revision sted af formodentlig ikke bare den støttevirksomhed, staten udøver over for teatrene, men over for kulturlivet i det hele taget, kan vi erklære os tilfreds med det. Det er under samme forudsætninger, vi accepterer, at man, hvad angår abonnementsordningerne, åbner en mulighed for, at disse ordninger kan træde i kraft i 1975, men vi understreger, at også dette er med betænkelighed, fordi vi ikke er særlig overbevist om, at abonnementsordningerne er den bedst mulige løsning, hvis man virkelig ønsker en decentralisering af kulturlivet. Jeg tror nok, at den af os foreslåede løsning, hvor man lader forbrugeren, teaterforbrugeren, bestemme, hvilke teatre der skal have teaterstøtte, vil være den mest formålstjenlige.

Endelig skal jeg sige, at jeg og mit parti deler de bekymringer, fru Else-Merete Ross gav udtryk for med hensyn til omkostningerne ved det midlertidige teaterråd, men at vi trods dette vil stemme for lovforslaget, som det ser ud nu.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiassen): Det er jo en lidt ejendommelig situation, at der efter en meget positiv første behandling af dette teaterlovsforslag, ikke er kommet så forfærdelig meget ud af det. Nu skal jeg ikke lægge op til en større almindelig politisk debat, som hr. Lembourn forsøgte på, men jeg kan ikke lade være med at tænke på, at under de spareforhandlinger, hvor også teaterloven var inde i billedet, lå der et konservativt spareforslag, som i hvert fald meget kraftigt berørte kulturlivets områder, og som ville have stillet disse områder endnu ringere, end de nu er blevet. Jeg ved heller ikke rigtig, hvor alvorligt man skal tage det, hr. Jens Peter Jensen sagde om uvilligheden til at forhandle. Jeg tror, at dette er et af de tilfælde, hvor tingene ikke rigtig kommer til at fungere, som de burde have fungeret, men jeg tror ikke, man præcist kan sige, hvori det ligger.

Jeg vil til hr. Per Dich sige, at når han ikke var så tilfreds med lovforslaget, men samtidig fremstillede det, som om man havde en fast kulturpolitik i SF, så er det ikke lige det indtryk, jeg fik af landsmødet forleden dag. Men naturligvis skal jeg da ikke skjule, at det resultat, som vi står med her, er meget utilfredsstillende og skuffende for dansk teater, for sagen er jo, at det ikke var noget stort og prætentivt lovforslag, jeg kom med. Netop i erkendelse af, at det var sparetider, valgte jeg ud af teaterrådets meget omfattende forslag 3 punkter, som jeg skønnede var af meget væsentlig og også hastende karakter. Af de 3 forslag er nu kun ét tilbage: omdannelsen af teaterrådet til et 3 mands råd.

For børneteateret betyder det, at vi ikke er i stand til blot nødtørftigt at støtte det meget kraftigt voksende behov, der er. Der er ingen tvivl om, at sådan som udviklingen rent faktisk er, er børneteateret og det opsøgende teater blevet stedbørn i forhold til de andre teateraktiviteter. Fra møder ude i landet ved jeg, at der både i befolkningen og

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

i de kulturelle udvalg er stigende interesse for at modtage børneteatrene, men at det er meget svært at komme igennem med det økonomiske. Jeg var enig i, at tilskuddene til børneteatrene som et led i spareforhandlingerne blev udskudt et år, men naturligvis er jeg skuffet over, at folketinget har fundet det nødvendigt helt at tage denne sag af bordet.

Heller ikke den landsdækkende abonnementsordning kunne lovfæstes. Det betyder, at provinsens teaterpublikum ikke er sikret de samme vilkår som borgerne i det storkøbenhavnske område. Naturligvis er det en tilfredsstillende, at kulturudvalget i sin betænkning har understreget, at man tiltræder den abonnementsordning, der er aftalt mellem kulturministeriet og Amtsrådsforeningen, og at et flertal af udvalget forventer, at ordningen kan gennemføres den 1. april 1975. Jeg håber, det bliver sådan, men nogen sikkerhed derfor er der ikke. Forholdet er jo det, at aftalen med Amtsrådsforeningen gik ud på, at der måtte lovgives om abonnementsordningen på den måde, at staten og amtskommunerne skulle yde det samme tilskud til de godkendte publikumsorganisationer. Nu bliver amtskommunerne frit stillet, om de ønsker at arrangere abonnementsordningerne. Det var et meget væsentligt led i lovforslaget, at alle amtskommunerne var med, også væsentligt for administrationen af ordningen, men nu må vi se, hvad der på det foreliggende grundlag kan træffes aftale om med Amtsrådsforeningen og amtskommunerne.

Den ændring, vi foretager i teaterrådets sammensætning, synes jeg er rigtig; under udvalgsarbejdet er udgifterne til teaterrådets administration blevet noget reduceret, et forhandlingsresultat, som jeg accepterer, og jeg tror, vi får et godt resultat ud af det.

Men jeg vil gerne sige til fru Else-Merete Ross: det er ikke rigtigt, at det nye 3 mands udvalg alene skal foretage det, som det hidtidige teaterråd har gjort. Det skal nemlig have mulighed for at gå mere i dybden, for at følge alle forestillingerne, hvad der ikke har været mulighed for indtil dette øjeblik; det har gjort en udmærket indsats, ingen tvivl om det, men har haft en meget svær opgave, hvor man her skulle kunne forenkle

det, og bl. a. ved den indsats, man kan gøre her, vil de merudgifter, der måtte komme, kunne tjene sig ind ganske betydeligt i fremtiden.

Sammenfattende må jeg sige, at lovforslagets skæbne har været en skuffelse. Ved første behandling var der fra alle ordførere en helt positiv indstilling til lovforslaget. Vi kunne for ret små penge, som først kom til udbetaling over en årrække, have skabt noget, som virkelig betød noget for teatrene, og det er min personlige opfattelse, at vi denne gang i nogen grad har tabt perspektiverne af syne i den i øvrigt forståelige vilje til at spare.

Per Dich: Hvis kulturministeren har fået det indtryk, han gav udtryk for, af SF's kulturpolitik, forstår jeg det så vel. På socialistisk folkepartis landsmøde arbejdede to store grupper intenst i meget lang tid med at prøve at lave bare en analyse af vores situation og måske begyndelsen til et kulturprogram. Af dette så jeg i hovedstadsbladene refereret ét eneste sted følgende og intet andet: Per Dich ønsker ikke at give én øre til kunst. Hvis ministeren er desorienteret, forstår jeg det altså så vel. Men én ting kan jeg garantere ministeren for, og det er, at der var enighed blandt dem, der deltog i disse diskussioner, om, at vi ikke ønskede en fortsættelse af den efter vor mening formynderiske kulturpolitik, der føres i dette land, og at vi ønskede en virkelig decentralisering, en virkelig demokratisering af kulturlivet.

Jens Peter Jensen: Jeg fik en fornemmelse af, at den højtærede minister står noget usikker omkring aftalen med Amtsrådsforeningen. Vi har virkelig alvorligt behandlet dette i udvalget. Vi har ønsket, at denne aftale får sin politiske konfirmation, sådan som det sker ved, at den nu er omtalt på den måde, det er sket i betænkningen. Vi har ønsket at gøre det, fordi amterne i god tid forud for deres budgetlægning skal være i stand til at disponere, når loven til sin tid med sine økonomiske virkninger træder i kraft. Der er jo lang tid, fra man begynder at budgettere, til man kan få det til at fungere. Det er væsentlige årsager til, at det står i betænkningen, og jeg vil gerne her

[Jens Peter Jensen.]

have ren besked på: gælder den aftale med Amtsrådsforeningen, eller gælder den ikke?

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen): Vedrørende amtsrådsforeningen kan jeg sige, at aftalen gælder i den forstand, at vi har det i betænkningen, og at man kan arbejde ud fra dette, men det må altid være en fordel at have den direkte lovfæstet, sådan som vi oprindeligt havde truffet aftale med Amtsrådsforeningen om. Det har vi altså ikke fået igennem i lovforslaget, og det måtte efter min mening være den bedste udvej. Nu har vi altså fået det, som man også under den tidligere regering en gang imellem talte om: den næstbedste løsning.

Så vil jeg blot sige til hr. Per Dich, at selv om man ser meget i aviserne, som man kan forbavses over, ligger det mig fjernt at tro, at hr. Per Dich ikke ville give én øre til kunsten; så ringe tanker har jeg ikke om hr. Per Dich.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Jensen: Det kan ikke nytte noget, at ministeren står og piber her, for det er ikke folkeinget, det er ikke udvalget, der har ønsket at lave disse ting om. Det er ministerens egen regering, der har bedt om at få det til at foregå på den måde, og ministeren ved også, at det ikke har været muligt at indføje aftalen med Amtsrådsforeningen i selve paragrafferne i loven, fordi der hverken er dato eller beløb på.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1-4, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 5 om en ny affattelse af § 2 og § 2 i den ændrede affattelse vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten (udskrivningsloven) [af Poul Schlüter m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 224) findes i tillæg A. sp. 5971, fremsættelsen i tidenden sp. 5985).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Finansministeren (Grünbaum): Det konservative forslag til lov om ændring af udskrivningsloven forudsætter, at der gennemføres meget store besparelser i de offentlige udgifter. Den samlede skattelettelse er opgjort til omkring 5,2 milliarder kr., og hovedparten af dette beløb foreslås anvendt til en nedsættelse af indkomstskatten til staten. Efter lovforslaget skal grundbeløbskalaen for indkomstskatten til staten ændres. Det første trin, proportionalskattestrækket, skal forlænges fra ca. 21.000 kr. til 31.000 kr., og samtidig skal skatteprocenten nedsættes fra 18 til 16. Desuden skal statsskattens udskrivningsprocent nedsættes. I de senere år er statsskatten udskrevet med 91 pct. af grundbeløbene. I 1974 ønsker forslagsstillerne udskrivningsprocenten sat ned til 87. Endelig regner forslagsstillerne med, at deres spareforslag vil gøre det muligt at nedsætte de gennemsnitlige kommuneskatteprocenter med 1.

Lovforslaget rejser to hovedspørgsmål. For det første: vil det være økonomisk forsvarligt at gennemføre så store skattelettelser i 1974? Og for det andet: hvis det økonomiske grundlag i øvrigt er i orden, vil disse forslag da medføre en rimelig fordeling af skattnedsættelserne på de forskellige grupper af skatteydere?

Jeg vil gerne tage det sidste spørgsmål først. Jeg er enig i, at behovet for en skattnedsættelse er særlig stort for indkomstskattens vedkommende. Men der kan jo være forskellige opfattelser af, hvordan mulige nedsættelser i indkomstskatten skal fordeles på skatteydere med indkomster af forskellig størrelse. Efter de konservatives forslag skal mellemindkomsterne have forholdsvis store skattelettelser. Det er efter min opfattelse et fornuftigt synspunkt, som de fleste nok vil være enige i. Der er næppe tvivl om, at